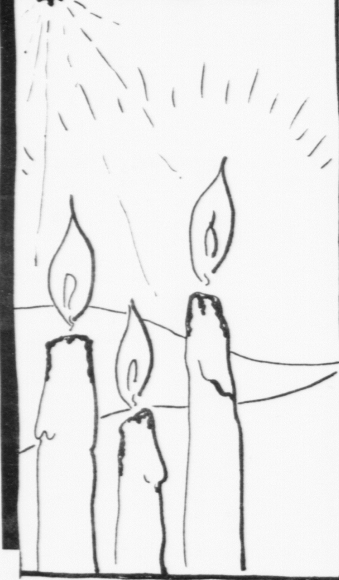




SÁÐIÐ

Lagt til réttis:
Oddbjörg
PoulsenVit ynskja øllum børnum eini gleðilig
jól og eitt vælsignað nýttár.GLEÐILIG
JÓL

Klipp út og lita.

Vit ynskja limum okk-
ara og viðskiftafólki eini
gleðilig jól og eitt eydnu-
berandi nýggjár.Havnar
Arbeðsmannafelag

JÓLAPRÆDIKAN

Ævintýr og Evangelium

Eftir
Henning Bøgesvang

Luk. 2, 1-14

Tá vit hava lisið jólaev-
angelið, kunnu vit
halda, at tað er okkurt
ævintýrkent yvirtí – bæði
spennandi og trúligt,
samstundis sum vit
uppliva, at tað hevur
nakað við okkara egna
lív at gera.

Í ævintýrum hoyra vit
ofta um trøll, sum hava
tikið eina prinsessu, og
so eru tað ein ella fleiri
prinsar, ið royna at fría
hana. Men hetta er ikki
lætt, tí trøll duga gandr!
Tann av prinsunum, ið
hevði Guð við og
signaði seg, fekk vald á
trøllinum, og hann fekk
prinsessuna og hált
kongaríkið.

Kanska kenna tit
»Tornurósa«. Tað var jú
prinsessan, ið trøllkonan
hevði gandað, so at hon
skuldi sova í 100 ár, og
saman við prinsessuni
skuldu øll á slottinum
sova í 100 ár, meðan ein
stór girðing av torna-
runnum vaks upp rundan
um slottið. Prinsar í
hópatali, sum hildu, tað
hevði verið deiligt at
fingið eina vakra prin-
sessu og hált kongarík-
ið og kanska nógvar
pengar, royndu at
treingja ígjøgnum runna-
girðingina. Men so eiða-
sørt, at tað bar til. Um-
siður kom ein prinsur, ið
vildi vága lívið fyri at
vekja prinsessuna. Hann
gjørdi tað av kærleika og
kom ígjøgnum girðing-
ina, og tá ið hann kysti

prinsessuna, vaknaði
hon, og so blivu tey gift
og livdu lukkuliga sam-
an.

Tann, ið hevur skrivað
hetta ævintýrið, vil
kanska ikki bara siga frá
nøkrum spennandi, men
eisini siga eitt sindur
um, hvussu gongst
summum menniskjum,
ið halda, at lívið er als
einki vert. Tað er
líkasum tey og øll uttan
um tey eru sovnað. Tey
merkja als ikki, at tey
liva. Tað er, sum um ein
ónd heks hevur gandað
tey. Bert um tey – líka-
sum »Tornurósa« –
varnast og merkja, at tað
bara er ein, ið veruliga
elskar tey og vil vága
lívið fyri tey, kunnu tey
vakna og fáa hug at líva.
Hetta var tað, Jesus
gjørdi, tá ið hann kom til
jarðar jólanátt í einum
fjosi í Betlehem.

Eitt annað ævintýr er
»Klods-Hans«. Hann og
beiggjar hansara vildu
friggja til prinsessuna.
Beiggjarnir vóru so
ógvuliga finir, høvdu
frálíkar hestar og vóru
sera klókir. Teir vildu
báðir fegnir hava prin-
sessuna, tí tað var so fint
at vera giftur við eini
prinsessu. Men sjálvst
teir vóru so klókir, so
kundu teir ikki svara
prinsessuni við einum
einasta orði.

»Klods-Hans« hugsaði
ikki um, hvørt tað var
klókt ella fint. Men hann
mátti fáa prinsessuna, og
tí segði hann tað, ið hann
merkí, hann mátti siga,

hóast tað kanska ljóðaði
tápuligt og býtt. Hann
fekk prinsessuna, tí hon
merkí, at hann var ær-
ligur og var góður við
hana.

Øll vilja vit vera so fin
og klók sum beiggjarnir.
Eingin vil vera sum
»Klods-Hans«, og korti-
ni er tað hann, ið fær
prinsessuna.

Vit hava hoyrt um
Jesu føðing. Tað er
næstan sum eitt ævintýr,
har eitt fátækt barn
verður føtt í einum fjosi
og kortini er
kongasonur.

Einglarnir siga hildun-
um tað: »Tykkum er í
dag ein frelsari føddur,«
og tá teir koma inn til
Betlehem og finna eitt
barn í eini krubbu, so
skulu teir vita, at tað er
frelsari teirra, sjálvst
hann sær fátækur út. At
hann sær so fátækur út,
er eitt tekin um, at Guð
er góður við sjálvst
tey fátækastu, sum eingin
annar brýggjar seg um.
Á tann hátt skuldu
hirdarnir – ið vóru bæði
fátækir og hildnir at vera
nakrir yvirgangskroppar,
ið hvørki Guð ella menn-
iskju vildu hava nakað
við at gera – vita, at Guð
eisini var teirra Guð.
Teir vóru sum »Klods-
Hans« ikki serliga finir,
men sum »Klods-Hans«
vildi finna prinsessuna,
soleiðis máttu hirdarnir
finna »prinsin«, so teir
kundu siggja, at tað var
satt, ið eingilin hevði
sagt, at Guð eisini hevði
tókka til teirra. – Teir

funnu hann og fingi at
hoyra, at teir – ikki
høvdu fingið hált
kongaríkið – men eitt
pláss í Guðs ríki saman
við Guðs einglum.

Tey finu halda tað ikki
vera nóg fint við einum
barni í eini krubbu, ið
seinni sum maður skuldi
verða krossfestur. –
»Klods-Hans« skundaði
sær-avstað, alt tað hann
orkaði, á geitabukki sín-
um – hann mátti fáa
prinsessuna, hann hevði
so nóg um at vera, at
hann ikki hugsaði um,
hvørt hann var nóg finur.

Nú er tað jú eingin av
okkum, ið koma hildi
á geitabukki í kirkju í
hesum tíðum, men vit
koma, ikki tí vit halda
okkum vera serliga fin,
men tí at vit hava hoyrt,
at Jesus er her, og Hann
vilja vit finna og hoyra,
at Guð hevur tókka til
okkum og eisini sendir
einglar sínar til okkara
fyri at ansa eftir okkum,
so at ikki trøll og heksir
– tað er jú alt tað illa –
skal gera okkum fötræð.

Jú, Jesus er her, og
Guðs einglar flúgva mitt
ímillum okkum, og mill-
um greinarnar og ljósin.
Hetta er gott at vita sær,
tá ið tað er myrkt og
kalt. Tá ið vit hava sæð
Jesus og einglar hansara
í kirkjunni í dag, so
kanska vit gerast so glað,
at vit taka eitt sindur av
gleði heim við; so vit eru
við at gera eini gleðilig
jól – tí at Jesus er her.

Amen.